

GAZETA ROLNICZA

Wychodzi 1 raz w tygodniu: w piątki.

Odbitka „Śląskiej Gazety Ludowej“).

Prenumerata:

W kraju rocznie 10 zł, półrocznie 5 zł,
kwartalnie 2'50 zł, numer pojedynczy 20 gr

Wydawca: Śląskie Tow. Wydawnicze w Cieszynie.

Nr. Konta w P. K. O. w Katowicach 306.901.
Redakcja i Administracja: Cieszyn, Konwikłowa 8. Telefon 214.

Cena ogłoszeń:

Wiersz garmondowy 90 gr, przy wielo-
razowym umieszczeniu zniżka.

Numer 32.

W Cieszynie, dnia 7 sierpnia 1931.

Rocznik II

„Jestem głodny“.

Ultrasanacyjny „Express“ donosi:

Porucznik Kerz zauważył za wiaduktem kolejowym w Katowicach na ulicy młodego człowieka, który dawał słabe znaki życia, a na którego nikt nie zwracał uwagi.

Na pytanie porucznika:

— Co panu jest? — robotnik odpowiedział zaledwie dosłyszalnym głosem:

— Jestem głodny!

Porucznik Kerz pomógł wstać nieszczęśliwemu, zaprowadził go do pobliskiej restauracji Jakubowicza, gdzie wynędzniały człowiek z wielkim apetytem wypił szklankę herbaty i zjadł pół bochenka chleba z wielkim kawałkiem kiełbasy.

Zaraz przyszedł do siebie, ale później przyszła reakcja i dostał dreszczów i gorączki.

Nie jest to wypadek odosobniony.

Oto kronika jednego dnia w Łodzi:

W polu przy ul. Łomżyńskiej 25 padł z wyczerpania i głodu 38-letni Antoni Suszarski, mieszkaniec Warszawy (Przemysłowa 8), przybyły do Łodzi w poszukiwaniu pracy. Zemdlnego znaleźli przechodnie, którzy wezwali pogotowie ratunkowe.

Na ul. Piotrkowskiej 163 padła z osłabienia i głodu Michałowska Marianna, bezdomna i bezrobotna. Chorą po udzieleniu pierwszej pomocy przewieziono karetką pogotowia do zbiorni miejskiej.

Na ul. Piotrkowskiej 25 padł z wyczerpania i głodu Jaworski Stefan, bezrobotny, zamieszkały przy ul. Pryn-cypalnej 42.

Na ul. Południowej 5 zemdlął z osłabienia i wycień-czenia Szlamowicz Chaim, bezrobotny, przybyły z Kon-stantynowa w poszukiwaniu pracy.

Oczekujący w kolejce P. U. P. P. na wypłatę za-siłku Orbach Chaim, zamieszkały przy ul. Zielonej 26, padł z wyczerpania i głodu zemdlony. Chorego po udzie-łeniu pierwszej pomocy przewieziono w stanie osłabio-ny do domu.

Przy ulicy Napiórkowskiego padła z głodu i wy-czerpania 53-letnia Natalia Banasiak, zamieszkała na Ro-kiciu. Chorą po udzieleniu pomocy przewieziono karetką pogotowia do zbiorni miejskiej.

Przy ul. Północnej 21, padł z głodu i wyczerpania 37-letni Świerczak Feliks, bez stałego miejsca zamie-szkania. Chorego przewieziono do szpitala zbiorni miejskiej.

Codziennie, nie tylko w Łodzi, we wszystkich więk-szych miastach padają ludzie na ulicy z głodu, a odważ-niejsi skracają sobie i swym rodzinom życie.

Litanja samobójstw z głodu i nędzy równa jest co-najmniej litanji tych, co są głodni, tak bardzo głodni, że brak im sił na wypowiedzenie dwóch słów: „Jestem głodny“.

W ub. tygodniu byłem w Katowicach. W oczach moich porwał ze straganu bochenek chleba jakiś obszar-paniec.

Porwał i nie ucieka.

Przywołano policjanta. — Czemu kradniesz?

„Od 14 dni dzieci łupinami z ziemniaków żyją, chcia-łem im dać raz chleba!“

Może skłamał, ale zdaje się powiedział prawdę. Od-prowadził go policjant „na magistrat“.

Stragany zawałone chlebem, mięsiwem, wędliną, obok w sąsiedztwie warzywa. Takie dorodne ogórki, cebuła, ziemniaki, kapusta i takie cudne wiśnie i wcze-sne pomidory. Naprawdę bogata jest ziemia, co taki owoc rodzi.

W parę dni później byłem na jednej targowicy w Małopolsce.

Zabita bydłem i nierogacizną.

Chłopy klną, złorzeczą, skarżą się:

„Pożyczyli na weksle pieniędzy w kasie, kupili kro-wy po 400 zł, raty zalegają, weksle zaprotestowane mu-szą sprzedać, cóż kiedy razem z cielęciami nie chcą za-

Plebiscyt w Prusiech.

Jak wiadomo w Prusiech dotąd rządzą socjaliści. Ich przeciwnicy polityczni zażądali rozwiązania Sejmu pruskiego, spodziewając się zwycięstwa i utracenia w ten sposób rządów socjalistycznych w Prusiech. Roz-strzygnie o tem plebiscyt w niedzielę, 9 sierpnia. W dniu

tym rozstrzygnie się, czy w Prusiech nadal rządzić będą socjaliści, czy też większość uzyskają komuniści i na-cjonalisci. Od wyniku plebiscytu zależeć będzie situa-cja w Niemczech.

Śmierć Min. W. R. i O. P. Sławomira Czerwińskiego.

We wtorek, dnia 4 sierpnia zmarł nagle w Warsza-wie wskutek niedomagań serca Minister W. R. i Oświe-

cenia Publ. Dr. Sławomir Czerwiński.

W Niemczech wciąż położenie groźne.

W Niemczech położenie wciąż jest groźne. Pożycz-ki Niemcom nie dano, a coraz wyraźniej mówi się w Niemczech o przygotowywaniu się Hitlerowców do marszu na Berlin na wzór faszystów włoskich. Narazie Brüning i Curcius dalej jeżdżą, tym razem do Włoch. Podobno chodzi o załagodzenie stosunków z powodu akcji „Anschlussu“ i o sprawę rozbrojenia. Pożyczki ministrowie niemieccy z Włoch nie przywożą, gdyż fa-

szyści pod tym względem cienko śpiewają, we Włoszech bieda. Rząd niemiecki wciąż jeszcze szuka i próbuje ra-dzić sobie bez Francji. Zdaje się jednak, że niedługo wy-trzyma i ostatecznie będzie się musiał upokorzyć i przy-jąć warunki francuskie. Tymczasem wewnątrz nurtują naród niemiecki prądy rewolucyjne, grozi wojna do-mowa.

Pije Kuba do Jakóba.

Wezwanie do wstrzymania się od picia wódki, tak uroczyste proklamowane przez władze Stronnictwa Ludowego, wywołało w kołach sanacyjnych zgoła nie-oczekiwaną reakcję. Doszło nawet do konfiskaty ode-zwy, którą jednak sąd bydgoski zniósł, a ze strony prasy sanacyjnej rzucono się wprost na władze Stronnictwa ze wściekłością. Zabrał też głos Kuba Bojko, który na stare lata stanął na czele zdrajców chłopskich. Według niego propaganda S. L. przeciw wódce prowadzi wprost do bolszewizmu. Nie wiadomo, czy z autora przemawia

bezczelność i cynizm, czy też kompletne znikczemnie-nie. Jak to, więc walka z trucizną, walka z alkoholem, tym towarzyszem nędzy, który truje chłopka polskiego od wieków, ma prowadzić do bolszewizmu?

A więc, chłopie, trzeba pić i palić jak najczęściej, a be-dzie dobrze! Tak rzece Jakób Bojko, tak wołają sanat-örzy i w chwili najstraszniejszej nędzy uchwalają usta-wę, ułatwiającą wyszynk wódki. Jakóbie, Jakóbie, co się z Tobą stało?

Szcześliwy powrót „Zepelina“.

Sterowiec „Graf Zeppelin“, który wybrał się do bie-guna północnego, zawrócił nagle z drogi ponad Moskwę i bez lądowania wrócił do Berlina. Wyprawa odkryła kilka nowych wysp i dokonała szereg wartościowych obserwacji ruchu lodowców i pomiarów atmosferycz-nych.

placić za te same sztuki po 200 zł. Żyj tu człowieku, gospodaruj...
Idźcie na rynki i targi, przekonajcie się o cenie jar-zzyn, nabiątu, bydła, świń i wszelkich produktów rol-nych.

Przy tych cenach rolnicy niedługo będą mogli po-wtórzyć za poetą:

„Chroń nas od zdrady i daj nam tyle, byśmy we własnej spoczeli mogile, — by nasze dzieci, czy wnuki, gdy przyjdzie im dla ojców starych kopać grób, nie były przymuszone iść między sąsiady i prosić o jałmużnę, ach! na cztery deski na prostą, białą skrzynię z naznaczonym smołą krzyżem u głowy.“

Ruina rolnictwa staje się faktem dokonany. Po-mysleć! Przy dobrych radzajach, niebywale niskich ce-nach produktów rolnych „jak bedłki tak jarmużu syty ginie lud“, jak muchy padają ludzie z głodu.

Była wojna, były lata powojenne, gdzie na psze-nicznych łańcach osty bujały, a szczygły miały ucztę.

Ile Europa płaci Ameryce?

Długi państw europejskich zaciągnięte w Ameryce wynoszą obrzymią sumę 11,565 milionów dolarów. Ra-zem z procentami ma Europa zapłacić Ameryce 22,188 milionów dolarów. Już zapłaciła Europa Ameryce na ka-pitał 423 miliony dolarów, na odsetki 1138 milionów do-larów.

Były „złe“ partyjne rządy, a przecież nie było tylu i tak bardzo głodnych.

Tu nie trzeba oskarżać. To ciche, ledwo dosłyszalne „jestem głodny“ głośniejsze oskarża, niż najgłośniejsze oskarżenie.

„Z dziedzińców, drzwi, nawet ze starych dachów wychylają się twarze chore, chude, długonose, zielone, moregowate i patrzą oczy krwawe, ciekące, albo zobo-jętniale na wszystkie w niedoli, oczy, które w smutku wiecznym śnią o śmierci.“

Oto obraz dzisiejszej radości życia.

„Po naszych łańcach smutek wieje,
Smutek do naszych chat się wciska,
Jak widma senne mkną nadzieje,
A na ich miejsce rozpacz bliska.“

Bardzo bliska, bardzo głęboka i powszechna!

J. Brodacki.

A więc nie pić wódki!

Na wniosek Prokuratora przy Sądzie Okręgowym w Grudziądzu, zajęto odezwe Stronnictwa Ludowego w sprawie wstrzymywania się od palenia tytoniu i zaprzestania picia wódki.

Odezwe tę poszukiwano w całym kraju. Tymczasem Sąd Grudziądzki w Grudziądzu (VI Ko 1374-31 Pro 17-31) decyzją sędziego Ryńskiego w dniu

30 lipca br. uchylił tę konfiskatę, gdyż jak podano w postanowieniu Sądu w odezwie „nie mieszczą się znamiona żadnego przestępstwa, w szczególności znamiona występku z art. 131 K. K. względnie wykroczenia z art. 360 (11 K. K. łącznie z art. 20 Ustawy Prasowej z dnia 7 maja 1874 roku“.

Częściowa konfiskata spadków obywateli polskich zagranicą.

Sprawami spadkowymi po obywatelach polskich, zmarłych poza granicami Polski, z urzędu zajmują się konsulaty polskie. One to występują wobec władz zagranicznych z odpowiednimi krokami celem wyszukania majątku spadkowego, zabezpieczenia go, one następnie spadek podejmują i przekazują go władzom spadkowym w Polsce.

Od tych czynności pobierane były dotąd **opłaty konsularne**. Przy obecnym kryzysie finansowym jakiś biurokrata wpadł na pomysł przysporzenia rządowi dochodów z tych spadków, oczywiście ze szkodą dla spadkobierców. Środkiem do celu ma być powiększenie opłat. Według najnowszego rozporządzenia opłaty te w sprawach spadkowych wynoszą 18 proc. wartości spad-

ku, czyli prawie piątą część spadku. Nie jest to już „opłata“, ale raczej częściowa konfiskata prywatnego majątku obywateli polskich zagranicą, dokonywana pod formą opłaty konsularnej. Konfiskata ta głównie wymierzona jest przeciw spadkobiercom polskich chłopów w Ameryce, gdyż ci tylko posługują się przy spadkach pomocą konsulatów, spadkobiercy zaś pochodzący z innych warstw społecznych, łatwo znajdują innych pośredników i tańszych do załatwienia spraw spadkowych. Przeciwnie temu zakładamy protest i wzywamy posłów ludowców i władze Stronnictwa Ludowego do energicznej walki z tą nową formą konfiskaty majątków chłopów.

Biurokracja żąda dochody państwa.

Organizacja państwa potrzebuje aparatu w postaci urzędników. Jeżeli ten aparat jest zbyt duży, niedopasowany do istotnych potrzeb państwa, staje się przyczyną niedomagań państwa a nawet może dla państwa spowodować bardzo ciężką chwilę. Za rządów sanacyjnych rozbudowano aparat urzędniczy w sposób lekkomyślny. Urzędników obdarzono nie tylko wysokimi płacami, ale nawet przywilejami. **Urzędnika wynagradza się nie za pracę, jej jakość i wynik, ale za miejsce urzędowania, albo za ilość dzieci.** To też w Polsce mamy dziwne zjawisko, że każdy chciałby być urzędnikiem. Szewcy nie chcą butów robić, a krawcy ubrań szyć, zato ideałem dla nich jest posada dozorczy więźniów, albo woźnego w jakimś państwowym lub samorządowym urzędzie. Ojciec rzemieślnik, kupiec, rolnik kształci dzieci nie poto, aby mądrzejsze od niego były i łatwiej w życiu dawały sobie radę, ale poto, aby mogły rządową posadę dostać. Nic dziwnego, że przy takim poglądzie namnożono w Polsce różnych urzędów, potworzono setki tysięcy „etatów“. Jak potwornie panują pod tym względem stosunki, mamy tego dowód w tegorocznym budżecie państwowym. Budżet ten wynoszący kwotę wydatków 2

miljardy 866 milionów, przewiduje samych wydatków na urzędników, na renty i emerytury 1 miliard 432 miliony złotych, czyli prawie połowę całego budżetu. Wydatki te dziś wynoszą daleko więcej niż połowę, albowiem wydatki rzeczowe na drogi, koleje, rolnictwo, przemysł i t. p. ulegają w ostatnich miesiącach ścieśnieniu w większym stopniu, niż wydatki na urzędników.

Jest rzeczą niezdrową, że inteligencja polska za odpowiedniejsze dla siebie zajęcie uznaje tylko siedzenie za biurkiem rządowym. Biurka te czynią ją zależną od rządu a skłonności niewolnicze i brak charakteru wykazała ona przy ostatnich wyborach.

Sanacyjna gospodarka państwowa, której owocem jest deficyt budżetowy, odbija się teraz najdotkliwiej na biurokracji, której pobory się obcina a także usuwa się ją z posad. Oby się tylko na tem skończyło. Gorzej byłoby, gdyby dla pokrycia pensyj urzędniczych w braku dochodów z podatków i opłat, zaczęto stosować jeszcze ten system, jaki ostatnio zastosowały Niemcy, które wydrukowały miliard marek bez pokrycia i doprowadziły do spadku waluty niemieckiej.

Obciążenie podatkowe w Polsce.

Obywatele mają w r. 1931-32 zapłacić 4 miliardy 855 milionów złotych.

Jakie ciężary publiczne ponoszą obywatele w Polsce, to ustalić się da na podstawie budżetów państwa, gmin i powiatów, oraz innych związków przymusowych (jak np. zakłady asekuracyjne). Otóż od obywateli zażądano na rok 1931-32 następujących świadczeń:

	złotych:
państwa:	2.850.000.000
miast	750.000.000
gmin wiejskich	150.000.000
powiatów	230.000.000
samorządów wojewódzkich	160.000.000
samorządów gospodarczych	15.000.000
ubezpieczeń społecznych	600.000.000
w innych budżetach	100.000.000
Razem	4.855.000.000

Ponieważ ludność całej Polski przysparza przeciętnie w jednym roku około 13 miliardów złotych dochodu, przeto prawie dwie piąte tego dochodu odbiera obywatelom rząd na pokrycie wydatków w różnych budżetach przewidzianych, a głównie na utrzymanie urzędników i funkcjonariuszów publicznych oraz na zbrojenia.

Wielki wynalazca, Edison, w Agonji.

W stanie zdrowia sędziwego wynalazcy amerykańskiego, Edisona, nastąpiła w ostatnim czasie zmiana na gorsze. Najbliższe otoczenie Edisona przypuszcza, że godziny jego już są policzone.

Upały w Ameryce.

Fala upałów z temperaturą między 90 a 120 st. Fahrenheita utrzymuje się nad Stanami Zachodnimi, środkowymi i wschodnimi. Liczba wypadków śmierci, spowodowanej przez upały, wynosi zgórą 80. Z północnej i południowej W Dakoty, Nebraska, Iowy i Mitchiganu donoszą o pojawieniu się wielkiej ilości szarańcy. W stanach Montana i Idaho rozpoczęły się pożary lasów.

Rumunia ma 18 milj. mieszkańców.

Z ogłoszonego ostatnio oficjalnego komunikatu ministra spraw wewnętrznych wynika, że na podstawie przeprowadzonych obliczeń spisu ludności, Rumunia ma 18.024.269 mieszkańców, w tem Bukowina 854.237.

Co życie niesie.

Istebna, dnia 7 lipca 1931.

Niestychane wzburzenie wywołało tu zastrzelenie młodego człowieka przez straż graniczną. Niejaki Łupieżowiec, syn biednej wdowy, miał družbować przyjacielowi i w tym celu zakupił zagranicą kilka drobniaków z toalety, a miał też przy sobie niewielką fiolkę z wódką. Co zaszło, to trudno stwierdzić, gdyż jesteśmy skazani na opinię tylko jednej strony, skoro druga nie żyje. Dostyc na tem, że młodzieńca zastrzelono daleko od granicy, tuż pod domem mieszkalnym. Strażnik twierdzi, że Łupieżowca trzy razy w myśl przepisów wzywał do zatrzymania się, lecz ten się nie zatrzymał. Strażnik w tych warunkach będzie miał za sobą literę prawa, nie mniej faktem jest, że zastrzelił człowieka, w dodatku człowieka, cieszącego się dobrą opinią.

Wypadek zaszedł na granicy i strażnik działał na podstawie prawa, ale czy zdawał sobie z tego sprawę, że jego strzał przekreśli życie młodego człowieka, który z pewnością nie uświadamiał sobie nawet, w jakim stopniu się naraża, zwłaszcza, że pamięć tych czasów, gdy w Istebnej granicy państwa nie było, zbyt jeszcze jest świeża, a straszliwa katastrofa gospodarza niejednego kusi, by ten czy ów drobiazg zakupić tam, gdzie jest tańszy. Czy w tym wypadku można mówić o przemyślniku, mamy mocne wątpliwości. Nie chcemy przesądzać, co śledztwo wykaże, chociaż obawiamy się, że nie dojdzie do zupełnego wyjaśnienia sprawy. Narazie w zdarzeniu tem widzieć musimy conajmniej lekceważenie życia człowieka ze strony straży granicznej. Na naszej granicy zdarzają się wypadki przemytu na wielką skalę, a jednak wypadków zabicia prawie że nie było dotąd.

Straż graniczna powinna się liczyć z tem, że lud nie tak przedko pogodzi się z nowymi granicami, zwłaszcza tak karykaturalnymi jak nasza. Wsi nasze należały do bardzo patriotycznych, ale nie można ukrywać, że wypadki, jak ostatni, tego patriotyzmu nie wzmacniają. Pomiedzy ludnością zapanowało takie wzburzenie, że groziły poważne komplikacje. K.

Bładnice, dnia 1 lipca 1931.

Nieco o człowieku i maszynie.

I.

W dzisiejszych czasach kryzysu gospodarczego niejedni zastanawia się nad przyczynami tego kryzysu i dochodzi do wniosku, że niemała część tego kryzysu spowodowały maszyny, które swą pracą wypierają robotnika. Nikt nie zaprzeczy, że maszyna niejednokrotnie robotników wyrzuca na bruk. Oto n. p. fabryka góleszowska, ileż to byłaby potrzebowała robotników przed 30 laty, by wyprodukować tę samą ilość cementu, co dziś? Widać że zmiany prawie na każdej fabryce a zwłaszcza na cegielniach. Dzisiejsze pokolenie nie umie sobie tego nawet wyobrazić, jak nasi przodkowie prawie wszystko wykonywali siłą ludzką. Z drugiej stro-

22) Życie chłopów polskich w w. XVIII a ówczesna literatura.

Chłopi polscy nie zdobyli się nigdy na poważny opór przeciwko panom. Przyjmowali swój okropny los z uległością i rezygnacją; nie znalazł się nikt, ktoby ich zorganizował i przygotował do walki. Gdy Chmielnicki zrywał ich do oporu, nie poszli za jego głosem. Natomiast ich rzecznicy „najczęściej anonimowi, w tak zwanych suplikach, zanoszą prośby do panów, biadają nad losem chłopów i apelują bez skutku do pańskiego sumienia, a czasem grożą. Z tych czasów przytaczają historycy dwie supliki jako ważne źródła wiadomości o życiu ówczesnych chłopów polskich: są to **Suplika Tarczyńska** z r. 1767 i **Suplika Płacziwa** z r. 1789.* Oto kilka charakterystycznych skarg z supliki Tarczyńskiej, pisanej może przez jakiegoś księdza, pochodzącego z ludu. Suplika ta biada nad dolą ludu, występuje przeciwko poddaństwu, nastaje na wyzysk żydów, na swawolę dziedziców i grozi rewolucją chłopów, żądając dla nich: prawa korzystania z lasów, własności gruntów, zmniejszenia liczby podwódk do 2 na rok, odbywania stróży tylko dla dworu, wolności osobistej, używalności pastwisk i dopuszczenia do rad politycznych. Za te ustępstwa chłopów mieli dać ludzi dla armii dla umożliwienia obrony kraju.

Suplika Płacziwa obrazuje dobitnie ówczesne cię-

żary chłopów. Odnosi się do dóbr starostwa młodzieżyńskiego. Według zamieszczonych w niej szczegółów chłopci odrabiają w tych dobrach 10 do 12 dni sprzążających w tygodniu, 3—4 dni pieszych. Chłopi skarżą się, że prac wyznaczonych na dzień nie można zakończyć nawet w półtora dniach; narzekają, że „za darmo każą pleć, wozić, że rolę zmniejszają, że inwentarz zupełnie mają wyniszczony“.

W 30 punktach Supliki wymieniono krzywdy chłopów starostwa młodzieżyńskiego. „Chłopi żyją w takiej nędzy — pisze autor Supliki, że — nawet dzieci, mające ponad 15 lat prócz jednej koszuli ani kawałka sukna dla cieplejszego w zimie okrycia nie mają“. Skarżą się chłopci, mówi Suplika, że są „na jedyny użytek dworu, a nie mają czasu zboża z pola zabrać“. „Tatarki im pogniły, łąki stoją na pniu, ugory niezorane, pola nie zasiano“. Odebrano im część wygonojonych ról gromadzkich na folwark, a za to dano im puste pola“. Zabrano im łąki, zmniejszono ogrody z których płacili i wykonywali powinności.

Ponieważ chłopci starostwa młodzieżyńskiego posiadali prawo odwołania się do sądów referendarskich, skorzystali z tego prawa i wysłali wójta do Warszawy. Ale znalazł go tam komisarz starosty, porwał go z mieszkaniami i chciał zakuć w dyby, ale wójt uciekł i nie chciał wrócić do wsi, bo mu zagrożono, że do śmierci będzie bity.**

** A. Świętochowski — Historia chłopów polskich str. 347.

* A. Świętochowski — Historia chłopów polskich, t. I str. 344 i 347.

